

הצנזורה נגד

יותר לגיטימה המזורה של הצנזורה. כאשר הגיע הסרט הארץ לפני שנה, כבר עוטר בביקורות נלהבות מכל העולם מגורמים אשר ראו בו תעודה חשובה במלחמה בסי מים. אבל הצנזורה הפתיעה שוב: היא סרבה להרשות את הצגתו בטענה ש"הסרט עשוי להזיק לציבור בדרך שהוא מציג את בעיית הסמים". למפיצת הסרט, גברת הלה סטילר, אשר ביקשה הסבר נוסף ל טענה סתמית זו, התברר באופן בלתי רשמי, כמוכח, שלדעת המועצה לביקורת סרטים ומחזות, בעיית הסמים בארץ עדיין אינה חריפה ולכן מוטב להניח לה.

★ ★ ★

ההחלטה המטומטמת ביותר

אבל גברת סטילר היא אשה עקשנית. לקחה את הסרט לירושלים הציגה אותו בפני סטודנטים, מרצים לסוציולוגיה, פסיכיאטרים, רוקחים, קרימינולוגים, קציני מבחן ואנשי קולנוע וביקשה את חתמתם. כולם, ביניהם פרופסור ויניק, הי יועץ הממשלתי לעניני סמים, הפסיכיאטר ד"ר ליאו מילר, הקרימינולוג שמחה לנדאו, ד"ר הורביץ ממשרד הסעד ועוד אנשי ציבור מוסמכים בענין, הסכימו פה אחד שמור אכן מרתיע מפני שימוש בסמים. הפליאה לעשות הסוציולוגית רבקה בר יוסף, אשר טענה אמנם כי הסרט לא מצא הן בעיניה כסרט אמנותי, אבל לעומת זאת "החלטת הצנזורה היא מטומטמת".

או עלתה בעיני מור על שולחן הבגנות, במסגרת דיון כללי בבעיית הסמים. חבר הכנסת שוסטאק שאל מדוע אין משתמשים בסרט כאמצעי תעמולה במסגרת המלחמה בסמים. תגובת הצנזורה על כך (שוב ב" אופן בלתי רשמי) היתה, שפוליטיקאים מוכנים לעשות הכל כדי לראות את תמונתם בעיתון, והוצו מזה, כמה שפחות אנשים יתערבו בענין, יהיה יותר טוב. אבל כדי לא להיראות כנראה אישיים לגמרי, פנו פקחי התרבות הלאומיים ש לנו בהצעה לגברת סטילר: "אנחנו נציג את הסרט בפני חוגי נוער ונראה מה תהי יה תגובתם". כנראה מצפים אנשי הצנזורה שמיד אחרי שיראו את הסרט ישלפו הנערים סיגריות ויתחילו לעשן חשיש. ו למי ימכרו אחר כך כרטיסים לסרט, אם תאושר הצגתו, לאחר שכל המעוניינים ראו אותו בהצגת מיכחן?

מסיבת הסמים כפי שהיא נראית בסרט ההטפה נגד השימוש בסמים "מור". המ סיבה נערכת ביולה על חוף אי בים התיכון, בו מתרחשת עלילת

מסיבת הסמים

עניני תלמידי תיכון, נער ונערה בני

ששעשרה, טועמים לראשונה חשיש במסיבה פרטית אצל ידידים. זה מוצא הן בעיניהם, הם קונים עוד, אחר כך גונבים עוד, וכשאינם יכולים לגנוב, פושטת הנ ערה את בגדיה ושוכבת עם סוחר הסמים תמורת מנה נוספת של סם. אחר כך, היא שוכבת עם כל דיכפין כדי לאסוף כסף למנות נוספות. החשיש מתחלף בהירואין. אביה המיואש של הנערה רוצה מרצה לפסיכולוגיה הטוען כי החשיש שונה מן ההירואין. אמה המיואשת של הנערה מת אבדת ושני הצעירים שוקעים בסיוטים. כל זה מתרחש בסרט בשם כאלה הם יחד עם כמה סצינות עירום הגונות, אר ננות בפרסהיה, סטרפיטיו נועז וכדומה. הכרט הוצג בפני הצנזורה, קיבל את אי שורה וזכה אפילו לציון "חינוכי". מאוחר יותר טענה הצנזורה להגנתה שלא ראתה את הקטעים הנועזים, ולכן אישרה.

העובדה שכל בעיית הסמים הוצגה כאן בצורה מעתת, שאיש לא טרח להסביר את ההבדלים בין סם אחד למשנהו, שהתגובות על הסמים התבלבלו לחלוטין ושלאחר מנת הירואין עוברים המתמכרים לסם סיוטים של אל.אס.די. ושהגישה הכללית של הסרט היא מין הטפת מוסר צדקנית המזכירה את סרטי המין הגרמניים (המראים סצינות חצי פורנוגרפיות במסחה של הסברים רפר איים) — כל זה לא הסריע כנראה לאיש מן הצנזורה.

★ ★ ★

לעזאזל ההגיון

לעומת זאת, סרט אחד המתאר קשר מזור בין סטודנט גרמני לבין נערה אמרי קאית, השוקעים יחד בעולם הסמים, עוב רים את כל שבעת מדורי הגיהנום בצורה המזויפה ביותר תחת השפעת הסמים ה שונים, ומסתיים בכך שגיבורו מת מחת עלוב יותר מזה של כלב שוטה — סרט זה, מור (עוד) נאסר. מדוע? אולי משום שהוא מתיחס לבעיית הסמים בקפדנות, מתאר בדיוק את התוצאות המ לחת כל סם ומציג את האופן בו משתמ שים בו באורח כמעט תעודי, שאינו יכול אלא לעורר חלחלה. אולי משום שהוא עשוי בסיגנון מודרני המדבר אל לב הנוער ומסוגל באמת לזעזע אותו ולהציג את הס

המלחמה נסתמים

אבל לצנזורה לא איכפת. היא צריכה לשמור על המוסר של הנוער, ואין שום ספק בליבה שאם נוער זה יראה את ה סרט חינם אין כסף בהצגות מיכחן, הוא יושפע פחות מאשר אילו קנה כרטיס ב" כסף מלא. הגיוני, לא כן?

המציאות, חיים באולימפוס מסוגר ובתור "אנשים עליונים" הדואגים לפקח על הת רבות אותה מספקים לפשוטי העם, הם קובעים לעצמם בשרירות לב מה צריך להי ראות ומה יש להסתיר, ולעזאזל ההגיון. פרשת מור היא ההדגמה האופיינית ב

מים באור הרבה פחות זוהר ורומנטי מא שר בסצינות מסוימות של קאובוי של חצות או אדם בעקבות גורלו. ייתכן והסיבה המתקבלת ביותר על הד עת היא שבמועצה לביקורת מחזות וסר טים יושבים אנשים התלושים לגמרי מן